

“**Així** era Troia. Feta de carrers amples i nets. De gent humil i treballadora. De palaus elegants i de mansions senyorials. De bells racons i de fresques places. Treballada amb fines escultures i guarnida de formosos monuments. Així era Troia, orgullosa i tossuda. Rica i plena. Ufana i superba. Així era Troia, i una ciutat així costa d’oprimir. I durant més de nou anys va ser bombardejada per terra, mar i aire. Va ser assetjada i fuetjada. Cremada i infectada. Però ella, orgullosa i tossuda, no donava el braç a tòrcer. Ans al contrari, quan un bell palau s’enfonsava un de més bell era aixecat. Quan un edifici s’ensorrava, un altre de més alt era enlairat. Així era Troia d’orgullosa i de tossuda. I ni el virus de l’esternut ni l’arma més sofisticada havien aconseguit enderrocar-la. Semblava immune a les bombes i als projectils, a les armes químiques i a les físiques, a les amenaces reals i a les psicològiques, a l’aïllament a l’aterroriment. Així era Troia de tossuda i orgullosa.

(Carles Zafon, *L’harúspex*. Ed. Meteora, Barcelona 2004, p. 197)